

Til: Stortingets energi- og miljøkomite

Verdikjeden Skog og Tres synspunkter på St. Melding 41 (2016-2017).

For å nå nasjonale og internasjonale klimamål er vi både globalt og i Norge avhengig av å øke produksjonen, uttaket og bruken av trevirke. Det er nødvendig for å erstatte bruk av fossile ressurser og klimabelastende materialer/produkter. Dette viser tydelig både FNs klimapanel's femte hovedrapport og diverse rapporter fra Miljødirektoratet. Norge er blant de landene som har størst muligheter til å bidra til dette innenfor bærekraftige rammer.

Det har derfor vært en bred politisk enighet i Norge om en skog- og klimapolitikk som innebærer at det skal stimuleres til økt avvirkning og økt bruk av trevirke bl.a. som biodrivstoff og i bygg. Det vises bl.a. til Skogmeldingen – St. Melding 6 (2016-2017) - og Stortingets behandling av denne.

Verdikjeden Skog og Tre er opptatt av at denne politikken blir ytterligere styrket. Verdikjeden ønsker å synliggjøre hvordan norske myndigheter bør forholde seg til EUs bokføringsregler for utslipp og opptak i skog og arealbruk (LULUCF).

Felles gjennomføring med EU – EU-kommisjonens forslag til bokføringsregler for LULUCF

Ved felles gjennomføring av Parisavtalen vil Norge også omfattes av EUs regelverk for bokføring av utslipp og opptak i LULUCF-sektoren. EUs opplegg innebærer en forpliktelse om at de bokførte utslippene fra LULUCF-sektoren ikke skal overstige det bokførte opptaket av CO₂ (nullutslipp).

I meldingen er det gjort en vurdering av EU-kommisjonens opprinnelige forslag til bokføringsregler for LULUCF. Her konkluderes det med at Norge ville kunne få bokført et utslipp fra sektoren selv om Norge har et stort nettoopptak i skog. Delvis skyldes dette at vi må regne med et visst utslipp fra jordbruksarealer og fra avskoging/påskoging, men først og fremst at opptaket i skog beregnes ved å sammenlikne opptaket i 2021-2030 med opptaket i en referansebane basert på videreføring av skogbehandlingspraksis og intensitet i perioden 1990-2009.

Økes hogsten utover det som ligger i en slik «business-as-usual»-framskrivning ville dette gitt et utslipp fra skog etter dette regelverket. Utnyttet potensialet for hogst i Norge (15 mill. m³), viser derfor beregninger at Norge ville fått et bokført utslipp på 7-8 mill. tonn CO₂ pr. år med EU-kommisjonens forslag til bokføringsregler. Dette til tross for at det reelle årlige opptaket fra skog vil være omtrent 20 mill. tonn CO₂ i avtaleperioden. Regnereglene fører altså til at et stort faktisk opptak blir omgjort til et utslipp gjennom regnereglene.

Forpliktelsen om nullutslipp fra LULUCF-sektoren ville derfor i prinsippet begrense hogsten til historisk nivå både i Norge og samlet for Europa. Nullutslipp fra sektoren ville ikke bare innebære at hogstpotensiale ikke kunne utnyttes, men også at hogsten måtte reduseres fra dagens nivå. Dette ville være i strid både med de vurderinger FNs klimapanel har gjort og den vedtatte skog- og klimapolitikken som er vedtatt i Norge.

EU's endelige bokføringsregler for LULUCF og Norge

Selv om EU's regelverk fortsatt ikke er formelt vedtatt, har EU truffet beslutninger som innebærer at det endelige regelverket blir bedre enn det EU-kommisjonen foreslo. Regelverket er fortsatt basert på at opptaket i avtaleperioden skal sammenliknes med en referansebane basert på en historisk skogbehandlingspraksis. Dette er ulogisk og vil kunne begrense hogsten i Norge.

Ved behandlingen av EU-kommisjonens forslag i Europaparlamentet og i EU's ministerråd ble det lagt betydelig mer vekt på betydningen av å kunne bruke skogen aktivt i klimaarbeidet. EU's endelige regelverk vil derfor kunne gi bedre muligheter for å realisere skogens potensiale for verdiskaping og klimagevinst. Dette skyldes:

- Det blir etablert en **kompensasjonsordning** som tar utgangspunkt i hvert enkelt lands skogopptak i perioden 2000-2009. Hvert enkelt EU-land har fått fastsatt sin kompensasjon (prosent av skogopptaket). For Norge er størrelsen på kompensasjonen noe som avgjøres gjennom forhandlingene med EU. Kompensasjonsordningen innebærer at landene vil kunne ha en noe høyere hogst enn det som ligger i referansebanen uten å få det bokført som utslipp.
- Landene får et **større handlingsrom** når de skal utforme sin **referansebane**. Land som Norge med uutnyttede avvirkningsmuligheter har i utgangspunktet en skjev aldersfordeling med mye gammel skog. Dette og flere andre faktorer som tilsier økt avvirkning vil kunne tillegges vekt ved fastsetting av referansebanen. Dette handlingsrommet er bevisst skapt av EU med sikte på at bokføringsregelverket ikke skal begrense landenes muligheter for å utnytte skogen i sitt arbeid for å redusere klimagassutslippene.

Verdikjeden Skog og Tre vil med dette som utgangspunkt peke på at komiteen bør være tydelig på følgende:

- **Regjeringen må i forhandlingene om felles gjennomføring med EU sørge for at Norge får den kompensasjonen Norge fortjener.** Med utgangspunkt i kriteriene som ligger til grunn for fastsetting av kompensasjonen, er det naturlig å sammenlikne seg med Østerrike som har fått en kompensasjon på 32 %.
- **Regjeringen må sørge for at handlingsrommet som ligger i regelverket for utforming av referansebanen for opptak av CO₂ i skog blir utnyttet.** Dette innebærer at eksisterende modell for framskrivning av CO₂-opptaket må gjennomgås slik at det tas hensyn til skjev aldersfordeling, økt potensiale for hogst i kyststrøk m.m.

Verdikjeden Skog og Tre vil avslutningsvis også understreke at norsk skog og klimapolitikk er basert på de vurderinger som er gjort av FNs klimapanel. EU's bokføringsregler for LULUCF er kun regneregler og endrer ikke dette grunnlaget.

Dersom disse bokføringsreglene til tross for kompensasjonsordningen og det økte handlingsrommet ved fastsettelse av referansebanen skulle resultere i at Norge må rapportere et utslipp fra LULUCF-sektoren, må det være en forutsetning at norsk skog- og klimapolitikk ligger fast. Da må den norske staten eventuelt oppfylle sin forpliktelse om nullutslipp gjennom de fleksible mekanismer som blir etablert.